

* * *

Una de les principals causes de la crisi que travessa l'estament mèdic és, indubtablement, la progressiva creació de *mutualitats* d'aspecte més o menys mercantil. Aquest fet, sembla costrar, cada dia més, els interessos de l'estament mèdic, la qual, cal confesar-ho, també cada dia es manifesta més obertament en contra d'ell. I no hauria pas d'ésser així. La descontentadissa posició de l'estament mèdic no aturarà pas els corrents favorables al major increment de les mutualitats bones i dolentes. El mutualisme és una necessitat pròpia dels nostres temps, a la qual ningú no pot oposar-se a menys que vulgui anar contra el sentimentalisme o les conviccions dels qui en sentir-se molestats ens acusarien d'obeir a interessos i finalitats inconfessables. Això no hi ha qui pugui negar-ho. L'estament mèdic davant aquest fet no té més que una posició a prendre: la d'un afinadíssim sentit de ponderació que l'obligui a demostrar públicament la més pregonia satisfacció. El mutualisme és necessari i a nosaltres, més que a ningú, ens toca d'exultar-lo i proclamar-ne els beneficis. Ara que el nostre deure és encarrilar-lo i treure'l de les mans dels qui en són fermes propagandistes amb mires exclusives al lucre que pugui reportar-los. El gros públic d'avui, com el d'ahir i de tots els temps, no se sent trapense. El viure de la gent d'ara, i, sobretot, el *bon-viure*, estriba en no pensar massa en les calamitats que puguin venir el dia de demà. Aquesta manca de memòria del que pot venir i vindrà fatalment, els fa viure refiats i desprevinguts. Una malaltia, amb la qual massa refiadament no comptaven, els duu un desordre econòmic del qual—degut al sanbenet del caràcter sacerdotal de la nostra professió—nosaltres massa sovint n'havem de pagar les conseqüències.

Cal, doncs, reaccionar i canviar els papers. Els metges hauríem de convertir-nos en els més entusiastes i fermes propagandistes del *mutualisme*. Nosaltres no tenim cap culpa en el risc que té tota persona de contraure una malaltia, com tampoc nosaltres n'havem de pagar les conseqüències. A nosaltres, però, ens és molt fàcil encarrilar aquesta qüestió. Les dades que podem recollir amb tota cura ens donaran una pauta per a poder calcular exactament el tant per cent amb què cada ciutadà hauria de contribuir a assegurar-se el risc econòmic provinent d'una malaltia o accident fortuit. A Catalunya tenim l'avantatge que en la major part dels pobles hi ha en funcionament *Entitats* creades amb l'únic objecte de ajudar-se mútuament en els casos de malaltia i sense tractar d'explotar el metge. ¿Per què no havem d'utilitzar aquest fet en favor nostre i procurar, mitjançant una actuació assenyada i constant, crear o posar a l'ordre del dia aquestes mutualitats, imbuïnt la idea de què el risc s'ha de cobrir *totalment* i predicant que *únicament* es doni subsidi pecuniari?

Si fem el menester per a estructurar degudament aquesta idea, podríem fàcilment arribar a convertir en realitat les altres dues aspiracions de les tres *grans* aspiracions formulades pel Dr. F. Proubasta:

2.ª Que el metge sigui, sempre, retribuït per serveis, mai per sou.

3.ª Donar al malalt la llibertat d'escollir el seu metge, quan ell directament i indirectament contribueixi en la part econòmica del seu guariment.

El sindicat, o nosaltres tots prescindint del Sindicat, podríem crear grans clíniques on estatjar els malalts a preus reduïts i sense haver d'especular tant com el que les tenen amb aquest únic fi.

Capellades, 1931.